

Arrest

nr. 255 382 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2021.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 27 juli 2014 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 31 juli 2014.

Op 14 september 2015 werd de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) als vluchteling erkend.

Op 13 februari 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) om de geldigheid van verzoekers status te heronderzoeken. De verzoekende partij werd immers op 11 februari 2018 gecontroleerd door de Belgische grenspolitie op de luchthaven van Zaventem waarbij bleek dat ze van 12 januari 2018 tot 11 februari 2018 naar Afghanistan teruggekeerd was.

Hierop werd de verzoekende partij uitgenodigd op 27 september 2018 op de zetel van het CGVS om de mogelijkheid van de intrekking van haar vluchtelingenstatus te evalueren. De verzoekende partij bood zich echter niet aan voor dit persoonlijk onderhoud.

Op 22 november 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. De verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 20 mei 2019 diende de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal nam op 2 oktober 2019 de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 19 maart 2020 met nummer X wordt het beroep verworpen.

1.3. Op 15 september 2020 diende de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal nam op 18 november 2020 de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. De verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 4 mei 2021 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal nam op 11 mei 2021 de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in het dorp Pongo in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Toen u 17 jaar was, verhuisde u naar Ghazni. U ging er werken als soldaat bij het 203 tandar corps, de 3de lewa. Uw broer Ismail woont hier in België waar hij op 27 februari 2012 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend (OV n° X).

Naar aanleiding van uw eerste verzoek verklaarde u dat u problemen kende met uw verre neven Lalband en Sarband. Op een dag stuurden zij een vrouw, Guldana genaamd, naar uw huis. Later kwam Lalband samen met de zoon van Guldana naar uw huis op zoek naar Guldana. Ze waren gewapend, u kon hen overmeesteren en u ging op de loop. U vermoedde dat er een complot tegen u was gesmeed door die neven: door het sturen van een u onbekende vrouw zouden zij u in diskrediet hebben willen brengen. U ging naar Deh Bala centrum en vandaar naar uw oom. U keerde niet meer terug naar huis maar ging bij het leger en liet uw hele familie achter. Sindsdien heeft u niks meer van hen vernomen. U hoorde wel dat Guldana enkele dagen later werd vermoord. Later hoorde u ook nog dat uw verre neven banden hadden met de Taliban. U werkte ongeveer vijf jaar bij het leger als soldaat toen u plotseling een dreigbrief ontving van de Taliban. Deze brief werd afgeleverd bij uw oom in het district Beshud (provincie Nangarhar). Ze vroegen u het leger te verlaten. Indien u dit niet zou doen zou u vermoord worden. Eerder hadden de Taliban u reeds mondeling gevraagd te stoppen met werken voor het Afghaanse leger. Kort voor uw vertrek uit Afghanistan werd u in Jalalabad aangesproken door een belangrijk iemand van de Taliban, tevens een familielid van u. Deze persoon, Nakhtar Shah genaamd, liet u verstaan dat u maar beter kon vertrekken. U besloot Afghanistan te verlaten omdat u de hele situatie beu was en reisde naar Europa. Op 27 juli 2014 kwam u aan in België en op 31 juli 2014 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 september 2015 werd u na onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend als vluchteling.

Op 13 februari 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de geldigheid van uw status te heronderzoeken. U werd immers op 11 februari 2018 gecontroleerd door de Belgische grenspolitie op de luchthaven van Zaventem. Er werd vastgesteld dat u vanuit Kabul via Istanbul naar Brussel was gevlogen. Uit uw vluchtgegevens bleek dat u van 12 januari 2018 tot 11 februari 2018 terugkeerde naar Afghanistan. U verklaarde aan de grenspolitie dat u een maand met vakantie was gegaan in Kabul. U werd daarop op 27 september 2018 uitgenodigd door het CGVS om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. U bood zich echter niet aan voor dit persoonlijk onderhoud. U

liet ook na schriftelijk een reden te geven voor uw afwezigheid, en evenmin gaf u schriftelijk uw redenen voor het behoud van uw vluchtelingenstatus. Het CGVS nam op 22 november 2018 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Het CGVS argumenteerde dat uit uw persoonlijk gedrag kon worden afgeleid dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest om welke reden dan ook. Bovendien motiveerde het CGVS waarom u in Kabul over een redelijk hervestigingsalternatief beschikt. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Op 20 mei 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U wou daarbij in de eerste plaats verduidelijken waarom u begin 2018 naar Afghanistan was teruggereisd. U verklaarde dat u geld nodig had en daarom uw neef Aref naar uw dorp in Deh Bala stuurde. Hij zou uw gronden daar hebben moeten verkopen. Echter werd Aref bedreigd en neergeschoten door uw neven die de gronden als de hunne beschouwden. U vernam wat Aref overkomen was en boekte een vlucht naar Afghanistan. Toen u in Dubai overstapte, vernam u via uw oom dat Aref intussen aan zijn verwondingen was overleden. U reisde verder naar Kabul waar u in de luchthaven door uw oom werd opgewacht. Hij bracht u naar een hotel in Kampani en was daar gedurende drie dagen bij u, alvorens hij naar Behsud terugkeerde. U bleef achter in Kabul en was een maand in het hotel. Omdat u de Taliban en uw neven dient te vrezen, kwam u slechts zeer sporadisch naar buiten. Vervolgens bent u dan op 11 februari 2018 naar België teruggekeerd. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u eerder problemen kende met de Taliban, dit omwille van uw werk voor het leger. Uw vrees voor de Taliban bleef actueel. Bovendien bewees de dood van Aref dat u ook nog altijd uw neven, die banden hebben met de Taliban en Daesh, diende te vrezen. Mocht u naar Afghanistan terugkeren, dan zou u vast en zeker worden gedood, zo stelde u. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: twee documenten van het hotel in Kabul waar u verbleef, twee foto's en twee videofragmenten van Aref en van de begrafenis van Aref, een brief van uw advocaat, een brief van een sociaal assistent. Op 3 oktober 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw verzoek niet-ontvankelijk. Er werd namelijk geoordeeld dat u geen nieuwe geloofwaardige elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp uw beroep met haar arrest van 19 maart 2020.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 15 september 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U gaf bij dit derde verzoek aan dat uw eerder aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn, en dat u omwille hiervan ook beschoten bent geweest in België. U legde geen stukken neer ter staving van uw verzoek. Op 18 november 2020 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing.

Op 14 januari 2021 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten toen u als chauffeur van een voertuig betrokken was bij een verkeersongeluk. Omdat werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, werd u onder bijlage 13septies overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas (CIM) teneinde u te verwijderen van het Belgische grondgebied. Intussen verblijft u in het gesloten centrum van Steenokkerzeel waar u op 4 mei 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U stelt dat er veel nieuwe problemen zijn in Afghanistan, dat de Taliban uw dorp van herkomst controleren en dat zelfs de luchthaven van Kabul momenteel niet operationeel is. Voorts lijkt u te verwijzen naar het asielrelaas dat u eerder bracht en verklaart u dat u in Afghanistan zal worden gemarteld. Bovendien bent u hier sinds enige tijd samen met de Belgische Angélique Lascari en heeft u hier ook enkele broers wonen. Ter staving van uw verklaringen legt u foto's neer waarop u en u met uw partner te zien bent. Uw advocaat stuurde het CGVS op 10 mei 2021 een brief, waarin hij wijst op bepaalde elementen die volgens hem dienen te worden onderzocht.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u eerder hebt uiteengezet, met name uw vrees dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gemarteld en vermoord, moet worden beklemtoond dat uw tweede verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofdte in het kader van uw tweede verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd in het arrest van 19 maart 2020 en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw tweede verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter lijkt van dergelijk element geen sprake. Net zoals ook al het geval bleek naar aanleiding van uw tweede verzoek, legt u immers geen nieuwe inhoudelijke verklaringen af en stelt u louter dat u in Afghanistan nog steeds voor uw leven dient te vrezen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar het relaas dat u eerder bracht de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. Bovendien legt u geen documenten neer die de appreciatie van het CGVS en de RvV zouden kunnen ombuigen.

Wat betreft uw verklaring dat de situatie in Afghanistan erger is geworden, waarbij u het heeft over de luchthaven van Kabul die niet meer operationeel zou zijn, alsook over aanslagen en bombardementen in uw regio die door de Taliban zou zijn ingenomen, dient te worden opgemerkt dat het CGVS eerder al aangaf dat u zich aan de situatie van onveiligheid in uw regio kunt onttrekken door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. Voor een beoordeling van de situatie in Kabul verwijst het CGVS naar de motivering verderop in deze beslissing.

Voorts heeft u het over het feit dat u samenleeft met een Belgische (zie ook de foto's waarop u met deze vrouw te zien bent), die bovendien zwanger zou zijn van een tweeling (zie gesprek in het kader van het hoorrecht d.d. 15 januari 2021, verklaring volgend verzoek d.d. 4 mei 2021, vraag 6). Met betrekking tot deze zaken moet worden gesteld dat zij geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Mocht u menen dat uw relatie met deze vrouw aanleiding kan geven tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich voor de beoordeling van dergelijke elementen te richten tot de hiertoe geëigende procedure.

In een schrijven d.d. 10 mei 2021 heeft uw advocaat Mter Hinnekens het over enkele elementen die een onderzoek zouden verdienen. Zo verwijst hij naar uw werk voor het Afghaanse leger, en de problemen die u daardoor zou kunnen krijgen met opstandelingen. Dient evenwel te worden vastgesteld dat dit asielmotief al werd beoordeeld, maar dat de asielinstanties tot de conclusie kwamen dat uit uw persoonlijk gedrag, met name een terugkeer naar Afghanistan gedurende een maand, kon worden afgeleid dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest om welke reden dan ook. Verder stelt uw advocaat dat u al geruime tijd in België woont en het risico loopt te worden aanzien als iemand die verwesterd is. Echter is dit een motief dat u zelf niet aanbrengt, blijkt uit de brief van uw advocaat niet

dat er concrete aanwijzingen bestaan die dergelijk risico aannemelijk zouden maken, en dient uit uw terugkeer naar Afghanistan veeleer te worden afgeleid dat u daar zonder problemen kan vertoeven. Wat betreft zijn verwijzen naar de coronapandemie die ook Afghanistan heeft getroffen, stelt het CGVS vast dat u ook daar zelf geen melding maakt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die uw advocaat aanhaalt dat u daar getroffen zou worden door het Covid-19virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat uw advocaat aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die uw advocaat aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus, waarbij uw advocaat ook verwijst naar de druk op het gezondheidssysteem, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat wordt aangehaald, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u en uw advocaat in casu niet aantonen.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot schrijft uw advocaat over de algemene situatie in Kabul, waarbij verwezen wordt naar artikels waarin de socio-economische alsook de veiligheidssituatie in de hoofdstad wordt aangekaart, en stelt hij

de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in Kabul in vraag. Wat dit betreft, verwijst het CGVS naar de motivering omtrent de actuele veiligheidssituatie in Kabul en de redelijkheid van een hervestiging aldaar verderop in deze beslissing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020** beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het

conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Al in de beslissing van 22 november 2018 motiveerde het CGVS waarom, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in de stad Kabul vestigt. Daarbij uitte het CGVS het vermoeden dat u vrienden of familie heeft in Kabul, of dat u in Kabul minstens over de nodige ondersteuning en contacten kan beschikken. Bovendien bleek uw terugkeer naar en verblijf in Kabul op zich al een belangrijke indicator dat u daar over een redelijk vestigingsalternatief kan beschikken, zo merkte het CGVS op. Tijdens het onderhoud van 16 september 2019, dit in het kader van uw tweede verzoek, legde u bovendien ongeloofwaardige verklaringen af over uw familie. Zo beweerde u niet te weten waar uw vader, vier zussen en broers (u zei dat u zich niet herinnerde hoeveel broers u heeft maar noemde er zeven die in Afghanistan zouden zijn achtergebleven) wonen (CGVS, p.8, 9). Sedert u het leger in Ghazni verwoegde zou u geen nieuws meer over hen hebben. Niemand zou u sindsdien hebben verteld waar ze zijn, zelf zou u ook geen poging hebben ondernomen om ze te traceren (CGVS, p.8, 11). U weet uw onwetendheid telkenmale aan de problemen die u met uw neven zou hebben gekend. Echter zijn die zoals hierboven aangetoond

niet geloofwaardig gebleken. Restte enkel de vaststelling dat u weigerde te zeggen waar uw familie is, wat deed vermoeden dat ook zij mogelijks in Kabul wonen. Verder merkte het CGVS op dat u niet eerlijk bent geweest over uw motief voor terugkeer en uw activiteiten ter plaatse. Dat u daar uit vrees voor uw vijanden altijd binnen moest blijven, was alleszins niet geloofwaardig. Er kon dan ook worden verondersteld dat u de stad Kabul beter kent dan u wenste toe te geven en dat u andere redenen had om naar daar te gaan. Verder diende te worden gewezen op uw profiel. U bent een alleenstaande man die geen melding maakte van gezondheidsklachten. U bleek voldoende zelfstandig om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U bouwde hier een bestaan uit als winkelier en bleek financieel bij machte enkele keren naar Pakistan te reizen (en dit louter voor toeristische doeleinden (CGVS, p.5)), alsook om in 2018 naar Afghanistan te reizen en er een maand te verblijven. Hoewel u dus deels afhankelijk was van het OCMW (zie de brief die u neerlegde), bleek u ergens wel over voldoende financiële reserves te beschikken om jaarlijks te reizen. Het CGVS kon dus concluderen dat u niet enkel over de nodige contacten en ondersteuning beschikt in de stad Kabul, maar ook over het juiste profiel en de vaardigheden om er een bestaan uit te bouwen. Deze motivering werd bevestigd door de RvV. Heden brengt u geen elementen aan die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt

toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 51/8 en 57/6, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *“en de andere bepalingen in het Belgisch recht die de motiveringsvereiste opleggen”* en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

2.2. De verzoekende partij meent dat haar verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet in overweging werd genomen. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde bepalingen en citeert een aantal wetsartikelen. Vervolgens geeft de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing weer. Hierna stelt de verzoekende partij dat er *in casu* wel nieuwe elementen aangebracht werden die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 *juncto* artikel 48/5 in aanmerking komt. In dit verband wijst de verzoekende partij erop dat haar redenen verband houden met de evoluerende toestand in Afghanistan. Deze reden zijn trouwens, volgens de verzoekende partij, geacht gekend te zijn door het commissariaat-generaal nu deze redenen terug te vinden zijn op voor eenieder toegankelijke bronnen zoals ecoi-net. De verzoekende partij meent dat daarom de artikelen 57/6, § 3 en 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. De verzoekende partij betoogt dat de toestand in het land van herkomst vrij recent nochtans in zeer slechte zin geëvolueerd is, zelfs in de streek van Kaboel, dat in een beslissing inzake de voorgaande asielaanvraag als intern vestigingsalternatief naar voor werd geschoven.

Volgens de verzoekende partij is de informatie van de verwerende partij hetzij reeds verouderd, hetzij niet nauwkeurig afgestemd op de situatie van de verzoekende partij, ofwel komen de voorgelegde elementen op verkeerde wijze tot hun recht. Hierna citeert de verzoekende partij haar brief van 10 mei 2021 waarin ze de veiligheidssituatie in de stad Kaboel bespreekt. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“Verzoekende partij volhardt in de nota en de erin meegedeelde stukken die behoren tot het dossier en geacht worden deel uit te maken wat in consideratie werd genomen.*

Verzoekende partij wenst nieuwe stukken neer te leggen. Deze stukken kunnen determinerend zijn voor het lot van het dossier daar waar zij ook kaderen in het recht van verdediging.

Verzoekende partij wenst gelet op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet nieuwe stukken neer te leggen die de kans op asiel of op subsidiaire bescherming kennelijk vergroten, daar waar de neerlegging van nieuwe stukken uiteraard ook kan in het kader van de uitoefening van de rechten van verdediging.

Er wordt benadrukt dat een feitelijke toestaand nog verder kan evolueren.”

Verzoekende partij wenst volgende nieuwe documenten neer te leggen

[weblinks naar 7 artikelen]

Voormelde stukken worden als volgt in het debat ingebracht.

4°

https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-une-explosion-devant-une-ecole-a-kaboulfait-des-dizaines-de-victimes?id=I0757873

Er is een aanslag in een woonwijk, waar mensen met het oog op de ramadam aankopen doen dit blijkbaar op een school. De slachtoffers zijn burgers getroffen in alledaagse activiteiten.

Dit valt onder de definitie van willekeurig geweld. De aanslag is gekaderd in de terugtrekking van Amerikaanse troepen

5°

<https://www.france24.com/fr/asie-pacifique/20201220-afghanistan-huit-morts-dans-l-explosion-d-une-voiture-pi%C3%A9g%C3%A9e-%C3%A0-kaboul>

ER wordt gewag gemaakt van diverse aanslag waar burgers het slachtoffer zijn in hun gewoonlijke activiteiten zoals normale religieuze activiteiten. Er is een zeer beperkte periode een zeer groot dodental in Afghanistan namelijk 2000 in de drie maanden tussen september 2020 en december 2020. Van de aanslagen zijn er verschillende in de hoofdstad Kaboel. Er gaan kinderen en vrouwen dood ondanks het bestaan van vredesonderhandelingen, dit gelet op de feiten op het veld niet ernstig geacht kunnen worden.

6°

https://www.rtbf.be/info/monde/detail_explosion-dans-une-mosquee-pres-de-kaboul-au-moins-quatre-morts?id=I0761837

Een aanslag op een plaats waar men normaal naar toegaat als burger, namelijk een moskee, dit niet ver van Kaboel.

7°

https://www.rtbf.be/info/inonde/detail_afghanistan-explosion-mortelle-dans-une-mosquee-lecessez-le-leu-vole-en-eclats?id=10761890

De taliban hebben reeds een district veroverd in de omgeving van Kaboel. De val van Kaboel is zeer nakende in een open conflict. Het betreft de toegangspoort tot Kaboel. Dit is een zeer recente ontwikkeling waarover er op 12 mei 2021 werd gepubliceerd.

8°

https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-les-talibans-s-emparent-d-un-district-proche-de-kaboul?id=10760331

De Amerikanen gaan intussen verder met hun terugtrekking en er zijn onvermijdelijk kennelijk grote gevolgen nu de niet regeringstroepen in volle opmars zijn. De taliban dreigt het gehele land in te nemen.

9°

https://www.rtbf.be/info/monde/asie/detail_afghanistan-les-etats-unis-ouvrent-la-demiere-phase-de-leur-retrait?id=I0753171

Er dreigt gelet op de terugtrekking van de Amerikanen een copleet chaos, waarbij de regering het zal afleggen tegen de Taliban, nog steeds een even erge terroristische organisatie.

Het is in het algemeen zo dat het geweld steeds meer Kaboel bereikt of dreigt te bereiken. Niet alléén zijn er meer aanslagen, het is zo dat de Taliban in een reguliere opmars Kaboel aan het insluiten zijn.

Wat betreft de coronacrisis is het zo dat deze kennelijk niet onder controle is.

10°

https://www.rtbf.be/info/monde/detail_coronavirus-le-pakistan-ferme-ses-frontieres-terrestres-avec-l-iran-et-l-afghanistan-pour-lutter-contre-la-pandemie?id=10754002

Wat betreft de gezondheidssector wordt opgeworpen dat er een zeer groot aantal aanslagen zijn op gezondheidswerkers en gezondheidsinfrastructuur.

12°

https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-quand-on-retire-totalement-nos-forces-on-peut-rater-la-reconstitution-d-une-organisation-comme-le-groupe-etat-islamique-estime-le-general-petraeus?id=10756909

a) Het C.G.V.S. beroept zich op rapporten die ten laatste gedateerd werden in december 2020, hetgeen inhoudt dat men in december 2020 zelfs nog geen rekening gehouden heeft met feiten of trends die zich relatief kort daarvoor hebben voorgedaan of met stukken of rapporten vrijgegeven op latere datum dan de rapporten waarop het CGVS zich baseert. Ook hebben een aantal tendenzen die al voorheen zich begonnen aftekenen, in recentere tijden echt relevant geworden; wat er voorheen was in veel mindere mate heeft zich thans kennelijk doorgezet. De laatste asielaanvraag van de verzoekende partij dateert van december 2020, zodat met de in de nota opgenomen nota geen rekening werd gehouden of dat deze blijkbaar niet betrokken werd in de analyse. Men verwerpt aldus een nieuwe asielaanvraag omdat er geen nieuwe elementen zijn of evoluties zijn door te verwijzen naar hetgeen waarop de oude asielaanvraag geacht wordt gebaseerd te zijn.

In het algemeen wordt verwezen naar hetgeen reeds hierboven gesteld werd naar aanleiding van de ingeroepen nota met stukken in de procedure voor het CGVS en de in de huidige beroepsakte aangevoerde stukken. Een aantal specifieke elementen wordt hierna verder besproken.

Men dient altijd rekening te houden met het feit dat een dossier lopende de beroepsprocedure een evolutie kan kennen (CCE, nr. 188.607 van 8/12/2008; CCE, nr. 236.613 van 9 juni 2020: cf. RVV. nr. 245.974 10 december 2020).

In die zin lijkt de bestreden beslissing niet gemotiveerd te zijn

b) De bestreden beslissing stelt dat er geen schending kan ingeroepen worden van toestand bedoeld in artikel 3 van het E.V.R.M. nu de beoordeling vervat in artikel 48/3 en 48/4 actoren zou dienden te bevatten van vervolging in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Art. 48/5. Van de vreemdelingenwet stipuleert § 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

[...]

Het is uiteraard zo dat niet alléén de toestand van Covid 19/ Corona op zichzelf werd ingeroepen. Juist door een aantal andere evoluties is er een disproportioneel groot probleem dienaangaande. Als ondermeer er gezondheidswerkers al te systematisch vermoord en vervolgd worden en er infrastructuur wordt vernietigd en er een opgang is van de Taliban en andere opstandelingen in het algemeen met een enorme toename van het geweld dan is de Corona-toestand juist minstens (mede)veroorzaakt door een aantal factoren waarvan het C.G.V.S. juist voorhoudt dat deze niet zouden aanwezig zijn. Door het vermoorden van gezondheidswerkers en de infrastructuur is zelfs de "normale" gezondheidszorg niet mogelijk. De aanvallen en vervolging van de gezondheidswerkers en gezondheidssysteem gebeurt door te Taliban en andere rebellengroepen. De overheid kan hier geen afdoende bescherming tegen bieden. In die zin is COVID 19 iets anders dan het louter inroepen van het risico voor een ziekte. Het onmogelijk maken van medische zorg staat gelijk aan het opzettelijk weigeren van medische zorg. De Taliban en andere rebellen zorgen er opzettelijk voor dat men verstoken wordt van medisch hulp;

Dezelfde redenering geldt wat betreft de economische toestand en het niet kunnen overleven in Kaboel.

c) Art. 48/5. van de vreemdelingenwet stipuleert :

[...]

Waar de verzoekende partij stukken neerlegt nopens de luchthaven van Kaboel is dit uiteraard een reactie op een gebruikelijke clausule in beslissingen van het CGVS, waarbij de luchthaven geacht wordt toegankelijk te zijn. In die zin betreft het de niet toegankelijkheid van het opgegeven alternatief namelijk Kaboel. In die zin lijkt de beslissing niet gemotiveerd.

d) De bestreden beslissing stelt dat de implicaties van het voorheen militair zijn volledig behoren tot een voorgaande, daar waar niet wordt betwist dat verzoekende partij militair is geweest. De intrekking houdt evenwel in dat de oorspronkelijk geuite wrees niet langer van toepassing was. Het feit dat oud-militairen door een evolutie in het land van herkomst is een andere grondslag dan de feiten ingeroepen in het eerste verzoek tot internationale bescherming. In die zin is verzoekende partij hetzij réfugiée sur place of zoeker van subsidiaire bescherming op het moment dat hij reeds in België vertoefde. Réfugié sur place is de benaming voor iemand die. ook al stond hem aanvankelijk geen vervolging te wachten, gevaar loopt omdat de situatie in het herkomstland zich heeft gewijzigd. Zo'n vluchteling kan een beroep doen op het Vluchtelingenverdrag. Het volstaat dus niet om zonder schending van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet te verwijzen naar de vorige asielaanvraag, waardoor de beslissing ook niet kan gemotiveerd zijn. Voorts is dit ook gelet op de evolutie in Afghanistan een nieuwe element; zelfs de plekken die voorheen veilig geacht werden zijn thans niet meer veilig.. Artikel 57/6/§ len 51/8 van de vreemdelingenwet zijn geschonden nu geen nieuwe elementen toegelaten worden die de kans op internationale bescherming afdoende verhogen. Het volstaat niet zonder schending van artikel 51/8 van de vreemdelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet en de andere rechtsregelen die de motivering opleggen van de administratieve beslissing te verwijzen naar de vorige asielaanvraag (Cfr. RvSt., 8 augustus 2005 nr. 148.0444, T. Vreemd., 2005. 376; RvV, 21 november 2012. nr. 91.835). Dit geldt ook wat betreft artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

e) Het feit dat iemand uit het Westen komt en daar een tijd gewoond heeft is wel degelijk een factor waar rekening mee moet worden gehouden, zoals aangegeven in de ingeroepen nota. dit ongeacht of de asielzoeker die uitdrukkelijk ingeroepen heeft en zich zelfs al daar van bewust was.

f) Wat betreft het willekeurig geweld is het zo dat het CGVS dit op basis van intussen verouderde gegevens niet kwalificeert als willekeurig geweld. Het is thans zo dat in onder meer Kaboel deze vroegere kwalificatie niet langer aan de orde kan zijn en dat aldus een verkeerde toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en meer bepaald het begrip willekeurig geweld wordt geschonden. En dat de beslissing niet kan gemotiveerd zijn. Eenieder kan op voor hem of haar normale plaatsen geconfronteerd worden met geweld. Er zijn steeds meer aanslagen en/of aanvallen van de Taliban en andere terreurbeweging die steeds meer burgerslachtoffers maken. De vraag kan gesteld worden hoe disproportioneel de burgerbevolking moet getroffen worden voordat het label gericht verdwijnt ? Als men de redenering van het C..GV.S volgt dan zou het werpen van atoombom op het presidentieel paleis nog altijd de kwalificatie van gericht geweld verdienen ook al is de hele stad daardoor vermoord.

Hierboven werd onder meer verwezen naar een zogenaamde gerichte aanvallen die door Afghaanse toppolitici worden gekwalificeerd als aanvallen met hoofdzakelijk burgerslachtoffers in die zin dat zij zelfs als willekeurig geweld op burgers beschouwd worden.

Er wordt wat dit betreft verwezen naar hetgeen hierboven reeds gesteld wordt zowel wat betreft Kaboel als wat betreft Afghanistan.

Wat betreft de economische situatie houdt de bestreden beslissing voor dat verzoekende partij onwetendheid zou voorwenden wat betreft diens familieleden, waardoor de beslissing niet gemotiveerd is en artikel 48/5 schendt waar een aantal criteria worden opgegeven in zake het intern vluchtalternatief.

Het is uiteraard zo dat men geen negatief bewijs kan leveren. Als men geen contact heeft dan kan men dit niet bewijzen, wars van de reden waarom er geen contact is.

Zo men al zou aannemen dat er contact is, dient men rekening te houden met de toestand in Afghanistan en Kaboel. Opflakkerend geweld, een dramatische toestand in zake Covid 19 met niet alléén een directe weerslag op de gezondheid meer ook een weerslag op de economie. Met andere woorden het bestaan van familieleden onderstelt niet dat deze kunnen of willen ondersteunen, te meer daar verzoekende partij reeds een tijd weg is uit Afghanistan.

Het vroeger kunnen besteden van enige middelen betekent niet dat men nu nog de middelen heeft. Hier enige tijd winkelier zijn betekent niet dat men in Kaboel een nieuw bestaan zal kunnen opbouwen, temeer men dan de middelen moet hebben op dergelijke winkel op te richten in zeer volatiele markt. Verzoekende partij heeft in het verleden geen andere carrière dan uitgebouwd dan in het leger.

Wat betreft de veiligheidstoestand in Kaboel neemt het CGVS op basis van verouderde gegevens een beslissing, in strijd met een kennelijk verslechterende toestand waarbij er steeds meer burgerslachtoffers vallen."

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-une-explosion-devant-une-ecole-a-kaboul-fait-des-dizaines-de-victimes?id=I 0757873 5°
- <https://www.france24.com/fr/asie-pacifique/20201220-afghanistan-huit-morts-dans-l-explosion-d-une-voiture-pi%C3%A9%C3%A9-%C3%A0-kaboul>
- https://www.rtbf.be/info/monde/detail_explosion-dans-une-mosquee-pres-de-kaboul-au-moins-quatre-morts?id=I 0761837 7°
- https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-explosion-mortelle-dans-une-mosquee-le-cessez-le-feu-vole-en-eclats?id= 10761890 8°
- https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-les-talibans-s-emparent-d-un-district-proche-de-kaboul?id= 107603 31 9°
- https://www.rtbf.be/info/monde/asie/detail_afghanistan-les-etats-unis-ouvrent-la-derniere-phase-de-leur-retrait?id=I 0753171 10°
- https://www.rtbf.be/info/monde/detail_coronavims-le-pakistan-ferme-ses-frontieres-terrestres-avec-l-iran-et-l-afghanistan-pour-lutter-contre-la-pandemie?id= 10754002
- https://www.rtbf.be/info/monde/detail_afghanistan-quand-on-retire-totalement-nos-forces-on-peut-rater-la-reconstitution-d-une-organisation-comme-le-groupe-etat-islamique-estime-le-general-petraeus?id= 10756909

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1. De verzoekende partij stelt in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming dat ze nieuwe problemen in Afghanistan heeft, dat de taliban haar dorp controleert en dat de luchthaven van Kaboel niet operationeel is. De verzoekende partij geeft ook aan dat haar familie in België is. Voorts legt de verzoekende partij ook een brief van haar advocaat neer waarin verwezen wordt naar de tewerkstelling van de verzoekende partij bij het Afgaans leger, dat ze verwesterd is en de corona-pandemie.

3.2.2. In zoverre de verzoekende partij in het kader van onderhavig, vierde verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas dat zij uiteenzette tijdens haar voorgaand verzoek om internationale bescherming, dient erop gewezen dat door zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat:

- wat haar vrees voor de taliban (omwille van haar werk voor het leger) en voor haar neven (omwille van een uit de hand gelopen grondconflict) betreft de commissaris-generaal op 22 november 2018 besloot tot de intrekking van de vluchtelingenstatus en daarbij opmerkte dat uit verzoekers persoonlijk gedrag kon worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst geen vervolging vreest en de verzoekende partij geen beroep aantekende tegen deze beslissing;
- bovendien zijn er bijkomende indicaties vast te stellen die de geloofwaardigheid van haar initieel vluchtrelaas verder ondermijnen vermits (1) zij zich weinig lijkt te herinneren van de problemen die zij met de taliban zou hebben gekend, (2) haar vrees voor haar verre neven evenmin als geloofwaardig overkomt, (3) de verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het incident waarbij L. en S. haar neef Ar. in januari 2018 zouden hebben gedood;
- haar motief voor terugkeer naar Afghanistan niet kan overtuigen;
- de door verzoekende partij voorgelegde stukken niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Door louter eerder aangehaalde vluchtmotieven die reeds beoordeeld werden door de Raad opnieuw aan te halen, reikt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij *“Het feit dat oud-militairen door een evolutie in het land van herkomst is een andere grondslag dan de feiten ingeroepen in het eerste verzoek tot internationale bescherming. In die zin is verzoekende partij hetzij réfugiée surplace of zoeker van subsidiaire bescherming op het moment dat hij reeds in België vertoefde.”*, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene stelling die zij nalaat te individualiseren. De verzoekende partij maakt toont geenszins waarom zij bij een terugkeer naar de hoofdstad Kaboel (cf infra), een risico zou lopen om aldaar door de taliban vervolgd te worden als ‘oud-militair’. Des te meer omdat uit verzoekers persoonlijk gedrag, namelijk zij is reeds teruggekeerd naar Kaboel, kan worden afgeleid dat zij in haar

land van herkomst geen vervolging vreest. De verzoekende partij licht ook niet toe hoe de situatie in haar hoofde sinds 2018 gewijzigd zou zijn.

3.2.3. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift opnieuw benadrukt dat zij een (verhoogd) risico loopt op vervolging omwille van haar verwesterd profiel omdat zij een groot deel van haar (volwassen) leven in België heeft doorgebracht, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat: *“Verder stelt uw advocaat dat u al geruime tijd in België woont en het risico loopt te worden aanzien als iemand die verwesterd is. Echter is dit een motief dat u zelf niet aanbrengt, blijkt uit de brief van uw advocaat niet dat er concrete aanwijzingen bestaan die dergelijk risico aannemelijk zouden maken, en dient uit uw terugkeer naar Afghanistan veeleer te worden afgeleid dat u daar zonder problemen kan vertoeven.”* Daarenboven heeft de Raad rees in het arrest van 19 maart 2020 met nummer 234 264 reeds geoordeeld dat *“dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie geciteerd in het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Daarnaast kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt en/of gestaafd. Ook wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees omwille van verwestering. De argumentatie dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ondervraagd is over zijn verwesterd profiel daar waar dit wel werd aangehaald door zijn advocaat bij brief van 3 juni 2019 en hem evenmin uitdrukkelijk gevraagd werd naar “andere angsten” kan hierop allerm minst een ander licht werpen. Te dezen dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot een vrees voor vervolging omwille van een verwesterd profiel. Bovendien werd verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij nog zaken wilde opmerken, waarop hij antwoordde “Ik zou graag oom laten overkomen.” (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Dat hij niet de kans kreeg om andere angsten, zoals zijn verwesterd profiel, naar voor te brengen tijdens het persoonlijk onderhoud kan dan ook niet ernstig worden voorgehouden.”*

De Raad wijst erop dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. *In casu* brengt de verzoekende partij zulks noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting bij.

Daarnaast is het niet ondenkbaar - zoals ook de UNHCR ook uitdrukkelijk aangeeft - dat een vreemdeling die zich inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Het gaat dan om de situatie waarin een vreemdeling aannemelijk moet maken dat hem een van de vervolgingsgronden wordt toegedicht door een actor van vervolging in verband met zijn persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken, of waarin een vreemdeling aannemelijk maakt dat zij daardoor in het land van herkomst een risico loopt op vervolging en een onmenselijke behandeling. Op pagina 46 van de UNHCR Guidelines van augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Het UNHCR heeft daarin expliciet verwezen naar rapporten waaruit blijkt dat individuen die terugkeerden uit Westerse landen naar Afghanistan werden gefolterd en vermoord omdat men hen als “vreemdelingen” beschouwt die spioneren voor een Westers land. In de voetnoten van voormelde richtlijnen worden er een aantal voorbeelden toegelicht. Uit de EASO Guidance Note van september 2020 blijkt dat het nog steeds een risicoprofiel is en dat in het individueel onderzoek ook rekening moet gehouden worden met verschillende factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, het gedrag van de familie, enzovoort. *In casu* laat de verzoekende partij echter na uiteen te zetten op welke wijze haar een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht omwille van haar gedrag. Daarenboven heeft de verzoekende partij in 2018

in Kaboel verbleven. De verzoekende partij heeft naar aanleiding van dit verblijf nooit aangehaald dat haar een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht omwille van haar verblijf in België. Voorts heeft de verzoekende partij verklaard dat zij destijds op vraag van haar oom naar Afghanistan is teruggekeerd en aldaar een maand verbleven heeft. Tijdens haar verblijf heeft haar oom haar opgezocht in Kaboel.

3.2.4. Waar de verzoekende partij stelt dat ze in België een gezinsleven ontwikkeld heeft, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Voorts heeft u het over het feit dat u samenleeft met een Belgische (zie ook de foto's waarop u met deze vrouw te zien bent), die bovendien zwanger zou zijn van een tweeling (zie gesprek in het kader van het hoorrecht d.d. 15 januari 2021, verklaring volgend verzoek d.d. 4 mei 2021, vraag 6). Met betrekking tot deze zaken moet worden gesteld dat zij geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Mocht u menen dat uw relatie met deze vrouw aanleiding kan geven tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich voor de beoordeling van dergelijke elementen te richten tot de hiertoe geëigende procedure.”*

3.2.5. Waar de verzoekende partij verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Afghanistan en een vrees aanhalen om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat zij aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van deze bewering dat zij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zouden worden onderworpen. De verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij, indien zij zou terugkeren naar Afghanistan, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

3.2.6. Voorts wordt in de bestreden beslissing ook de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij besproken.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Pongo in het district Deh Bala van de Afghaanse provincie Nangarhar, waaruit de verzoekende partij afkomstig is. Aldus heeft de verwerende partij onder andere rekening gehouden met de informatie die verzoekende partij aanhaalt over haar regio van herkomst en het gegeven dat haar dorp onder controle staat van de taliban.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018) en EASO (*“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en aanvullende nota zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 160 e.v.) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (*“in safety and security, free from danger and risk of injury”*). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de *Guidance Note* van december 2020, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in het kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 166). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 172-174).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kaboel, zoals reeds bij de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus als vanaf het tweede verzoek om internationale bescherming geoordeeld werd.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op haar persoonlijk gedrag, met name een terugkeer naar Afghanistan gedurende een maand, kon worden afgeleid dat de verzoekende partij in haar land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade, zoals

bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, vreest. Tijdens haar verblijf in 2018 heeft de verzoekende partij in Kaboel ook geen problemen ondervonden. Daarenboven lijkt de verzoekende partij zich weinig te herinneren van de problemen die zij met de taliban zou hebben gekend, haar vrees voor haar verre neven evenmin als geloofwaardig overkomt, de verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het incident waarbij L. en S. haar neef Ar. in januari 2018 zouden hebben gedood zoals blijkt uit 's Raads arrest van 19 maart 2020 met nummer 234 264. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit volgt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de hoofdstad Kaboel. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Inzake de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad ‘targeted killings’ betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij deze analyse van de verwerende partij. De verzoekende partij betoogt dat de veiligheidssituatie in de streek van Kaboel recent in slechte zin geëvolueerd is. De verzoekende partij meent dat de terugtrekking van Amerikaanse en buitenlandse troepen en/of het vooruitzicht hierop voor een verhoogde activiteit van de taliban en IS zorgt. De verzoekende partij stelt dat er een toename is van het aantal incidenten, met onder meer het gebruik van explosieven in druk bevolkte steden. Het aantal aanslagen op gezondheidswerkers lijkt niet af te nemen. De verzoekende partij meent ook dat er ook veel meer burgerslachtoffers vallen en dat de taliban zich bovendien ook werpt op zachte doelwitten zoals scholen. Dit betoog ontwikkelt de verzoekende partij op basis van verschillende persartikels die dateren van 2021 van onder andere The New York Times, en rapporten zoals UNAMA's 2020 report on the protection of civilians, 23 februari 2020, International Crisis Group: “How the U.S. Withdrawal decision will affect the Afghan Conflict, 15 april 2021, UNAMA, Afghanistan protection of civilians in armed conflict first quarter update: 1 januari tot 31 maart 2021.

In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij deze argumenten en informatie reeds bij het indienen van haar vierde verzoek om internationale bescherming voorgelegd heeft, maar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij op deze rapporten van de verzoekende partij ingegaan is.

Vooreerst herinnert de Raad eraan dat het Hof van Justitie gepreciseerd heeft dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen)

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“improvised explosive devices” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of

burgers al dan niet rechtsreeks worden geïdendeerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Uit het UNAMA rapport van februari 2021 omtrent “the protection of civilians in armed conflict”, waarnaar de advocaat van de verzoekende partij uit citeert en naar verwijst in zijn brief van 10 mei 2021 blijkt dat van 1 januari tot en met 31 december 2020 een daling van 15% van het aantal burgerslachtoffers werd gedocumenteerd ten opzichte van het aantal burgerslachtoffers dat in 2019 werd geregistreerd en het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2013. Echter blijkt uit hetzelfde rapport dat in het laatste kwartaal van 2020 wederom een stijging werd geregistreerd. Het betreft een stijging van 45 procent van het aantal burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2019, vooral door het gebruik van geïmproviseerde explosiemiddelen (IED's) en gerichte moordaanslagen. In oktober was het aantal burgerslachtoffers het hoogste van alle maanden in 2020, en in november heeft UNAMA het hoogste aantal burgerslachtoffers gedocumenteerd van alle novembermaanden sinds de UNAMA in 2009 is begonnen met systematische documentatie. In december werd de bevolking geconfronteerd met een reeks gerichte moordaanslagen op burgers, waaronder medewerkers van de media, activisten van het maatschappelijk middenveld en leden van de rechterlijke macht en de burgerregering, alsmede alsook familieleden van strijders. UNAMA drukt hierover haar bezorgdheid uit omdat deze stijging gebeurd is na de aanvang van de vredesonderhandelingen in Afghanistan op 12 september 2020. Ook wordt aangegeven dat het zorgwekkend is dat er een toename van schade onder de burgerbevolking is door tactieken die het klimaat van angst verergeren en vele delen van de samenleving verlammen. Anti-regeringselementen blijven het merendeel van de burgerslachtoffers veroorzaken, namelijk 62 procent van alle burgerslachtoffers in 2020. Regeringsgezinde troepen veroorzaakten een kwart van de burgerslachtoffers (25 procent) in 2020. In 2020 werd wel het hoogste aantal burgerslachtoffers toegeschreven aan het Afghaanse Nationale leger, inclusief de Afghaanse luchtmacht, sinds UNAMA begon met het systematisch documenteren van de burgerslachtoffers in 2009. De burgers zijn voornamelijk slachtoffer van luchtaanvallen en grondgevechten. Voor het eerst sinds 2016 waren voornamelijk grondgevechten in 2020 het incidenttype dat de meeste slachtoffers veroorzaakten (36 procent). Het gebruik van zowel zelfmoord- als niet-zelfmoordaanslagen door anti-regeringselementen veroorzaakte meer dan een derde van alle burgerslachtoffers. Dit betekent een daling van 30% in het aantal burgerslachtoffers door deze explosieven in vergelijking met 2019. Dit is voornamelijk het gevolg omdat er een aanzienlijk daling was van het aantal burgerslachtoffers (64 procent) bij zelfmoordaanslagen, waaronder complexe aanslagen. Zowel zelfmoordaanslagen als niet-zelfmoordaanslagen met een voertuig-IED's ("autobommen") maakten veel slachtoffers onder de burgerbevolking in bevolkte gebieden, vaak als gevolg van het effect van hun krachtige explosies op een groot gebied. De niet-zelfmoordaanslagen waren verantwoordelijk voor 26% van het totaal aantal burgerslachtoffers, maar hierbij vielen 43% meer burgerslachtoffers dan in 2019. Bij de niet-zelfmoord-IED's werden ook pressure plate IED's gebruikt, die hebben 35 procent meer burgerslachtoffers dan in 2019 gemaakt en worden vooral door de taliban gebruikt. Verder is er ook een stijging van 45% van doelgerichte aanslagen of moorden in 2020. Het aantal burgerslachtoffers als gevolg van luchtaanvallen is met 34 procent gedaald in 2020. De taliban veroorzaakte 45 procent van alle burgerslachtoffers in 2020, en ISIL-KP was verantwoordelijk voor acht procent. Het aantal burgerslachtoffers dat wordt toegeschreven aan onbepaalde anti-regeringselementen is in 2020 meer dan verdubbeld ten opzichte van 2019. Uit het overzicht opgenomen in het *“Afghanistan annual report on protection of civilians in armed conflict: 2020”* blijkt dat in Kaboel voornamelijk burgerslachtoffers vallen door doelgerichte moordaanslagen, dan door niet-zelfmoordaanslagen en op de derde plaats komen de zelfmoordaanslagen. In vergelijking met 2019 zijn er 48% minder burgerslachtoffers gevallen in Kaboel. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook persartikels toe om aan te geven welke aanslagen er in Kaboel hebben plaatsgevonden, bijvoorbeeld *“article sur l'attentat suicide revendiqué par le groupe Etat islamique (EI) contre un établissement d'enseignement dans une zone à prédominance chiite de Kaboel; informations sur les attaques précédentes contre la communauté chiite Hazara.”*

Uit de update van april 2021 blijkt dat gedurende het eerste kwartaal van 2021 het aantal burgerslachtoffers steeg met 29 procent ten opzichte van het eerste kwartaal van 2020. UNAMA heeft

een toename van 38 procent gedocumenteerd in het aantal burgerslachtoffers in de zes maanden na de start van de vredesonderhandelingen in Afghanistan in september 2020 in vergelijking met dezelfde periode een jaar eerder. In de eerste drie maanden van 2021 hebben grondgevechten de meeste schade onder de burgerbevolking gebracht. Grondgevechten waren verantwoordelijk voor 38 % van alle burgerslachtoffers, gevolgd door niet-zelfmoord IED's (31 procent) en gerichte dodingen (19 procent). In vergelijking met het eerste kwartaal van 2020 is het aantal burgerslachtoffers als gevolg van grondgevechten met 56 procent gestegen, het aantal burgerslachtoffers door IED's zonder zelfmoordaanslagen met 117 procent gestegen. Voorts heeft UNAMA ook een stijging gedocumenteerd van het aantal gerichte executies, terwijl luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen veel minder burgerslachtoffers veroorzaakten. Anti-regeringselementen bleven verantwoordelijk voor het merendeel, 61 procent, van alle burgerslachtoffers in de eerste drie maanden van 2021.

Uit informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert en aan haar verzoekschrift toevoegt en uit haar brief van 10 mei 2021, blijkt dat de situatie ernstig blijft in Kaboel en dat er burgerslachtoffers zijn. Waar de verzoekende partij opmerkt dat het feit dat in Kaboel de burgers de grootste slachtoffers zijn van het geweld, dient erop gewezen dat het bij het vaststellen van de typologie van het geweld hoe dan ook van belang is vast te stellen dat het geweld in de stad Kaboel voornamelijk doelgericht van aard is. Hierboven werd er reeds op gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering bracht dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen. Echter blijkt uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie niet dat het willekeurig geweld in Kaboel in 2021 een dergelijk niveau bereikt heeft dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Het rapport van A. Ahmad "From Austria to Afghanistan" van januari 2021 laat ook niet toe om anders te concluderen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Afghaanse hoofdstad Kaboel voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Dergelijke elementen worden door de verzoekende partij niet bijgebracht. Immers werd reeds in het arrest van 19 maart 2020 reeds door de Raad geoordeeld dat: *"In casu geeft verzoeker, door te wijzen op het feit dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden, aan dat hij - zo hier al enig geloof aan zouden kunnen worden gehecht, quod non (supra) - een groter risico zou lopen op schade ingevolge van doelgericht geweld. Dergelijke redenering strookt niet met de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 15, C van de Kwalificatierichtlijn heeft gegeven en gaat tevens volledig voorbij aan het feit dat dit in wezen elementen betreffen die beoordeeld moeten worden in het licht van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul."* Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kaboel om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de hoofdstad Kaboel. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de hoofdstad Kaboel hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is gewijzigd sinds 2017.

Uit het EASO-rapport *"Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis"* van december 2020 (p.129), blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers

geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kabul. Voorts staat de hoofdstad Kabul en de luchthaven onder controle van de regering. De verzoekende partij verklaart weliswaar dat de luchthaven niet operationeel is, maar werkt dit op geen enkele wijze verder uit en brengt ook geen landeninformatie bij om dit te staven. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er reeds een vlucht op 20 februari 2021 naar Kaboel voorzien was.

Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van “*bepaalde omstandigheden*”, niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

In casu wordt niet betwist dat de hoofdstad Kaboel onder controle staat van de regering.

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO *Guidance Note* van december 2020 volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kabul (p.167-172). Op het vlak van de voedselvoorziening wordt gesteld dat de voedselprijzen in de stad Kabul onder druk staan. Inzake huisvesting is de stad Kabul onderhevig aan een sterke bevolkingsgroei, waarbij veel inwoners terechtkomen in zogenaamde “*informal settlements*”. Verder is toegang tot drinkbaar water voor sommige inwoners van de stad Kabul moeilijk en problematisch, waarbij ook het ontbreken van een centraal rioleringssysteem een rol speelt. Wat betreft gezondheidszorg, blijkt dat de inwoners weliswaar toegang hebben tot openbare gezondheidszorg doch dat deze gezondheidszorg gepaard gaat met een hoog kostenplaatje dan wel een ondermaatse kwaliteit. Verder staat de werkgelegenheid in Afghanistan onder druk en leeft een toenemend deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens, doch het is mogelijk werk te vinden in de stad Kabul en de lonen zijn er ook veelal hoger dan elders in Afghanistan, zeker voor wie op de ondersteuning van een netwerk kan rekenen.

In het rapport van 8 april 2020 opgesteld door CEDOCA wordt eveneens aangegeven dat de bevolking in de stad Kabul sterk groeit, hetgeen de stedelijke infrastructuur onder druk zet. Er wordt ook gesteld dat vele IDP's in informele huisvesting terechtkomen, dat toegang tot water, onderwijs en gezondheidszorg beperkt kan zijn en dat het beschikken over een ondersteunend netwerk een troef is bij het vinden van werk.

UNHCR geeft in zijn “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (p. 112-114) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kabul deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Volgens de EASO *Guidance Note* van december 2020 (p.174-175) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kabul in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de *Guidance Note* wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

In het rapport van 8 april 2020 concludeert CEDOCA dat met beperkte arbeidsmogelijkheden, weinig of geen sociale vangnetten, slechte huisvestingsomstandigheden, belemmerde toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en de voortdurende angst voor uitzetting als gevolg van pachtonzekerheid of landroof, worden ontheemden en terugkeerders in de talrijke informele nederzettingen van de hoofdstad geconfronteerd met onzekere levensomstandigheden en worden zij vaak gedwongen tot secundaire ontheemding, alsook tot negatieve overlevingsstrategieën.

In haar brief van 10 mei 2021 en in haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de COVID19-pandemie en de impact ervan op het economisch leven in Afghanistan. Uit de landeninformatie bijgebracht door de verzoekende partij blijkt dat UNAMA bezorgd is over de toename van werkloosheid en armoede als gevolg van de COVID-19 pandemie waardoor kinderen kwetsbaarder zijn voor rekrutering en inzet door partijen in het conflict, vooral omdat zij gedwongen zijn werk te zoeken om hun gezinnen te onderhouden. Uit de OCHA Weekly Humanitarian Update (19 – 25 April 2021) blijkt dat in de laatste analyse van de geïntegreerde fase-indeling van de voedselzekerheid worden meer dan 14 miljoen mensen geconfronteerd met acute voedselonzekeerheid als gevolg van conflict, COVID-19, hoge voedselprijzen en werkloosheid. Ongeveer 10 miljoen mensen verkeren in een crisissituatie (IPC-fase 3) en 4,2 miljoen mensen verkeren in een noodsituatie van voedselonzekeerheid (IPC-fase 4). Uit de bijgebrachte informatie blijkt ook dat de gezondheidszorg in Afghanistan onder druk door de covid19-pandemie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kabul niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn. De analyse in het rapport van 8 april 2020 laat ook niet toe om de hoofdstad Kabul algemeen uit te sluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. De informatie die de verzoekende partij in haar brief van 10 mei 2021 en verzoekschrift vermeldt omtrent de covid19-pandemie laten dit evenmin toe. De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul. Uit het rapport van A. Ahmad "From Austria to Afghanistan" van januari 2021 kan niet geconcludeerd worden dat elke terugkeer naar Afghanistan dient uitgesloten te worden. Terugkeerders kunnen wel geconfronteerd worden met een zeker hardheid. De persoonlijke omstandigheden zijn bepalend. Zo blijkt uit het rapport dat personen die tijdens hun afwezigheid hun netwerk behouden hebben in staat waren om terug te keren naar hun oude baan of een nieuwe te krijgen door hun familie- en beroepsconnecties.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kabul. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: *"Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen."* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 568-73).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld als volgt: *"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Al in de beslissing van 22 november 2018 motiveerde het CGVS waarom, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in de stad Kabul vestigt. Daarbij uitte het CGVS het vermoeden dat u vrienden of familie heeft in Kabul, of dat u in Kabul minstens over de nodige ondersteuning en contacten kan beschikken. Bovendien bleek uw terugkeer naar en verblijf in Kabul op zich al een belangrijke indicator dat u daar over een redelijk vestigingsalternatief kan beschikken, zo merkte het CGVS op. Tijdens het onderhoud van 16 september 2019, dit in het kader van uw tweede verzoek, legde u bovendien ongeloofwaardige verklaringen af over uw familie. Zo beweerde u niet te weten waar uw vader, vier zussen en broers (u zei dat u zich niet herinnerde hoeveel broers u heeft maar noemde er zeven die in Afghanistan zouden zijn achtergebleven) wonen (CGVS, p.8, 9). Sedert u het leger in Ghazni vervoegde zou u geen nieuws meer over hen hebben. Niemand zou u sindsdien hebben verteld waar ze zijn, zelf zou u ook geen poging hebben ondernomen om ze te traceren (CGVS, p.8, 11). U weet uw onwetendheid telkenmale aan de problemen die u met uw neven zou hebben gekend. Echter zijn die zoals hierboven aangetoond niet geloofwaardig gebleken. Restte enkel de vaststelling dat u weigerde te zeggen waar uw familie is, wat deed vermoeden dat ook zij mogelijks in Kabul wonen. Verder merkte het CGVS op dat u niet eerlijk bent geweest over uw motief voor terugkeer en uw activiteiten ter plaatse. Dat u daar uit vrees voor uw vijanden altijd binnen moest blijven, was alleszins niet geloofwaardig. Er kon dan ook worden verondersteld dat u de stad Kabul beter kent dan u wenste toe te geven en dat u andere redenen had om naar daar te gaan. Verder diende te worden gewezen op uw profiel. U bent een alleenstaande man die geen melding maakte van gezondheidsklachten. U bleek voldoende zelfstandig om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U bouwde hier een bestaan uit als winkelier*

en bleek financieel bij machte enkele keren naar Pakistan te reizen (en dit louter voor toeristische doeleinden (CGVS, p.5)), alsook om in 2018 naar Afghanistan te reizen en er een maand te verblijven. Hoewel u dus deels afhankelijk was van het OCMW (zie de brief die u neerlegde), bleek u ergens wel over voldoende financiële reserves te beschikken om jaarlijks te reizen. Het CGVS kon dus concluderen dat u niet enkel over de nodige contacten en ondersteuning beschikt in de stad Kabul, maar ook over het juiste profiel en de vaardigheden om er een bestaan uit te bouwen. Deze motivering werd bevestigd door de RvV. Heden brengt u geen elementen aan die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Daarenboven heeft de Raad in het arrest van 19 maart 2020 reeds geoordeeld dat: *“In zoverre verzoeker aanvoert dat hij slechts één maand in de stad Kabul verbleef en daarbij verborgen bleef in zijn hotelkamer en dat hij geen enkele familie heeft in Kabul, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het motief van zijn terugkeer naar Afghanistan, alsook dat hij geen zicht lijkt te bieden op zijn familie en er het vermoeden rijst dat zij mogelijk in Kabul wonen.”*

Aldus blijft voormelde motivering uit de bestreden beslissing omtrent de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij onverminderd overeind.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient nog steeds aangenomen dat de stad Kaboel, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, *in casu* als een redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS